

Виходить у Львові щодня (крім неділя і гр. кат. свят) о 5-й годі по полудні.

Редакція і
Адміністрація: у вулиці
Чарвенецького ч. 8.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи звертають ся
лиш на окреме жаданє
і за зложенєм оплати
почтової.

Рекламації незапеча-
твані вільні від оплати
почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в бюрі днешників Люд.
Пльона і в ц. к. Ста-
роствах на провінції:
на цілий рік зр. 2.40
на пів року „ 1.20
на чверть року „ —.60
місячно . . „ —.20
Поодинокє число 1 кр.

З почтовою чере-
силкою:

на цілий рік зр. 5.40
на пів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . „ —.45
Поодинокє число 3 кр.

Всюди союзи!

Майже хоче ся сказати, що в Европі настала тепер мода на союзи. Куди не повернеш ся, всюди союзи. Маємо вже тридержавний союз і союз француско-російський та тихий союз Італії з Англією; тепер настав союз сербско-чорногорський і говорить ся о союзі сербско-чорногорско-болгарськєм, та союзі балканськєм, а до сеї звязки союзів приходять ще два нові: іспаньско-францускєй і іспаньско-француско-російський. Ну, коли так дальше піде, то війна готова ще зовсім щезнути з лиця землі, бо всюди потворять ся союзи і ціла Европа готова ще перетворити ся в один генеральний союз, зложений з поодиноких поменших. Але заким до того прийде, то погляньмо, звідки взяв ся найновіший іспаньско-францускєй союз і яке єго значінє.

Француска ескадра, призначена для вправ маринарських, загощила була недавно тому на іспаньскєй воді до портів в Коруні і Ферроль. В обох сих місцевостях прийнято француских моряків з великим одушевленєм і в честь їх відбували ся торжества, на котрих розуміє ся, говорено багато о іспаньско-францускєй дружбі. На однім з таких торжеств був також і консуль російський, а радні міста говорили багато навіть о іспаньско-француско-російськєм союзі. Праса підхопила ті торжественні вискази і зробила з них зараз два союзи. Ба, остаточно заговорено о однім з тих союзів навіть і в іспаньскєм парламенті. Пос. Романес спитав правительство, чи то правда і чи може дійсно прийти

до союзу Іспанії з Францією. Міністер справ внутрішніх відповів на то, що з торжеств в Коруні не можна робити таких висновків, як зробила праса; він, міністер, не може пускати ся на се поле політики, бо правительство не вважає за розумне, додавати до сего хоч би лиш одно слово. Річ очевидна, що на питанє в такій справі відповідь найлекша і найпростіша, коли скаже ся так або ні. Коли же дає ся виминаючу відповідь, то дає ся місце вселяким здогадам.

Отже як стоїть справа? Чи єсть дійсно іспаньскєй союз, чи нема єго, взаглядно чи може бути чи ні? Отсе питання, котрі тепер живо розбирає праса європейска. Köln. Ztg. відповідає так на них: „Іспаньскєй нарід чє інстинктивно, що сам не дасть собі ради з Кубою і Сполученими Державами північної Америки. Щоби уратувати антилськєй перлу, хотіла би Іспанія дуже радо позискати Францію для своїх інтересів і для того старає ся єї переконати, що фінансові інтереси Франції заставляють єї не дати Іспанії розлетіти ся, з другої же сторони може Франція зі своїми посілками в Америці зазнати то само, чого зазнала тепер Іспанія. Але з другої сторони навіть сама праса іспаньска не спускає ся на самі завіреня дружби француских офіцирів, але домагає ся від правительства, щоби оно скористало з нагоди і постарало ся о щось певного, о „чорне на білім“, бо то можна безпечно занести домів“. Згадана газета констатує отже, що в Іспанії єсть охота до заключеня союзу з Францією і що гостина француских офіцирів може дати добру нагоду єго заключеня.

Основніше розбирає єю справу петербургскєй „Herald“, котрий так каже: „Групованє єя держав Середземного моря творить не маловажний чинник в цілій міжнародній політиці. Для того то можна уважати за симптоматичну ознаку, що як іспаньска так і француска праса скористала з нагоди гостини францускої ескадри в Коруні та підносить гадку зближеня єя Франції до Іспанії, очевидно для того, що в Парижі хотіли би тим поставити противвагу англійско-італійськєй спілці бодай на стілько, на скілько розходить єя о західній часті Середземного моря, а в Мадриді знов хотіли би за всяку ціну видобути єя з того відокремленя, яке Іспанія з кожним днем по раз прикріше відчуває. Від часу, коли репрезентант Англії в Танжері, Нікользон, поїхав на двір марокканьского шеріфа до Маракешу, не має Франція спокою і клопоче ся тим, що Англія зробить їй колісь дуже немилу несподіванку в єї плянах марокканьских. Для неї була би для того опора о Іспанію, котрої марокканьске становище єсть ще зі всіх держав європейских найпевніше, бо опирає ся на реальній територіяльній основі, дуже добра і для того француска праса завсєма від правительства старає ся переконувати Іспанію, що спільні інтереси обох держав вимагали того як найбільше, щоби в Марокку удержати дотеперішний стан. Іспаньска правительствона праса не відповіла на то рішучо, що так, але дала таку відповідь, що францускі політики могли з того набрати надії для своїх бажань. Впрочім в Мадриді не так дуже легковірні, щоби гадали, що гостина францускої ескадри

35)

Діти капітана Гранта.

Фантастично-наукова подорож Юлія Верна.

(Дальше).

Другий случай, о яким згадує історія острова Амстердам то пригода капітана Перон, Француза, цілком подібна до пригоди двох Шкотів, що так само закінчила ся: капітан добровільно лишив ся на острові, корабель, що мав єго забрати не вертав і аж по сорок місяцях инший корабель, котрого случайно загнав вітер в ті сторони забрав Перона. Лише що побут капітана Перон на острові визначає ся кровавою подією, яка нагадує видумані пригоди, що ждали Робінзона по єго повороті на остров.

Капітан Перон лишив ся на острові з чотирма моряками: двома Англіїцями і двома Французами. Пятнадцять місяців мали полювати па морскі лви. Лви удали ся добре; але коли по пятнадцятьох місяцях не повернув корабель, коли поволі вичерпали ся припаси позживи — стало на острові житє з товаришами недолі дуже прикре. Два Англіїці збунтували ся против капітана Перона і він був би певне погіб з їх руки, коли би не поміч єго земляків. Від тої пори обі сторони день і ніч сторожили уоружені і взаємно на себе нападали. Раз перемагали одні, другий раз другі і були би певне поубивали одні других, коли би на щастє не був їх забрав англійскєй корабель назад до вітчизни і тим способом не увільнив їх від страшного положеня.

Отже остров Амстердам був два рази придулом полишених моряків, котрих Провидінє виратувало від нужди і смерти. Але від того часу не заблакував єя ні один корабель на ті побережя і коли би навіть буря викинула яких нещастних, то они були би тепер дістали ся в безпечні руки п. Віо. Той старець мешкав вже довгі літа на острові, а ще ніколи не мав нагоди гостити у себе нещастних з розбитих кораблів, або таких, що заблудили. О *Британній* і о капітані Гранті нічого не знав. Ні коло острова Амстердам, ні коло островця сьв. Павла, на котрий часто навідували ся ловці китів і рибакки, не розбила ся *Британнія*.

Таке поясненє не зачудовало апі не засумувало Гленарвана. На тих перестанках і місцях випочинку не надіяли ся наші подорожні найти капітана Гранта і хотіли лише на певне пересвідчити ся, що єго нігде в тих місцях не було. Відїзд *Дункана* назначено на другий день.

До вечера оглянули подорожні остров, котрий на око виглядає дуже принадно. Помимо того сьвітє звїринний і ростиный заступлені на острові дуже слабо. З чотироножних звїрят, птахів і риб було тут кілька диків, албатроси, оконі і фокки. З землі добували ся тут і там горячі води і жерела мінеральні з посеред чорної ляви, а густі тумани пари уносили ся понад тим вульканічним ґрунтом. Деякі з тих жерел мали дуже високу теплоту. Одно з них мало звисє 75° Р. горяча. Риби зловлені в морі о кілька кроків звідтам варили ся дуже добре в пятьох мінутах в тих майже кипя-

чих водах і лише то здержало Паганель, що не купав ся в них.

Вечером по довгім проході попрацав лорд Гленарван честного Віота. Кождий з черги бажав єму як найбільшого щастя на єго самітнім островці — а старець і собі благословив своїх гостей і просив ласки Неба для них і для їх благородного наміру.

IV.

Як заложили ся Яков Паганель і майор Мек-Небс.

Дня 7-го грудня сопіли комини *Дункана* вже о третій годині рано; піднесено котву, пущено в рух шрібу і яхт виплив на повне море. Коли подорожні вийшли о осьмій годині рано на поміст, вже остров Амстердам ледве що виднів в мраці виднокруга. То був послідний перестанок на дорозі по трийцятім семім рівнобіжнику і лишало ся вже тільки три тисячі миль до австральских берегів. *Дункан* потребував на ту дорозу не більше як дванайцять днів погоди і сприяючого західного вітру.

Марія Грант і Роберт споглядали не без зворушеня на води, котрі корабель *Британнія* поров певне кілька днів перед тим заки розбив ся. Може як раз в тім місци боров ся нещастний капітан Грант зі скаженючими філіями Індійского моря і може гнало єго ід берегам з непоборимою силою. Джон Менґліс показував струї означені на картах і поясняв їх постійний напрям. Так приміром одна з таких струй на Індійскєм океані жєне до австральских берегів, а єї сила дає ся чути від заходу

в Коруні, або лєстні відзиви парискої праси мали свою причину у виглядах на іспанські інтереси. Тим менше дадуть ся там зловити на красні слова. Іспанія має тепер щось важнішого робити як витягати для Франції каштани з огню марокканської політики.

З обох повисших відзивів видно отже, що як в Іспанії так і у Франції єсть велика охота до заключення союзу; з одної сторони пре до того справа кубанська, з другої справа марокканська і англійсько-італіянська спілка. На разі ще не прийшло до союзу, але Франція шукає очевидно зближення і робить то таким самим способом, як зробила то свого часу з Росією: гостиною своїх офіцерів підготовлює терен до дальших кроків. Може бути, що незадовго почувемо вість о дійстнім іспансько-французьким союзі.

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цісар прийхав в середу по полудни до Ішль. З Монархом прийхали Найдест. Архієп. Франц Сальватор з родиною, ген. ад'ютант Пар і ад'ютанти Альберті і Кульмер.

Князь чорногорский виїхав оногди вечером з Відня до Цетинї. Pol. Corr. доносить, що вість, будьто би князь приймав в Білграді босаньско-герцеговаццу депутацию єсть неправдива.

З Петорбурга доносять, що міністер справ внутрішних дозволив жидам без взгляду на їх зване приїжджати до Росії. — В полудневій Росії має розпочати ся з днем 12 ст. ст. с. м. державна продаж горівки.

Положене Франції на Мадагаскарі має бути дуже трудне. Говаси бунтують ся всюди. На цілім острові потворили ся ватаги ворохобників, котрі убивають Французів. Француске войско може ледви ще в столиці краю удержати спокій і порядок.

Новинки.

Львів дня 4 липня 1896.

— Іменована. П. Міністер віроісповідань і просвіти іменував: Директора женьської школи

на всхід на океані Тихім, а також і на Атлантийським. Отже *Британія*, коли в часі бурі утратила машти і керму, була супротив сили вітру і струї в мори безсильна і мусіла гнати просто до берегів, де очевидно розбилася.

Однако тут була одна неясність. Послїдні вісти о капітані Гранті були з Каляо, 30-го мая 1863 року. Отже яким способом могла *Британія* бути вже вісім днів пізніше аж на Індійським океані? Коли Паганеля спитали о то, відповів так, що міг заспокоїти кожного, навіть найбільше недовірчивого.

То було вечером дня 12-го грудня, або шість днів по виїзді з острова Амстердам. Лорд і леді Гленарван, Роберт і Марія Грант, капітан Джон, Мек-Небс і Паганель сиділи на горішнім помості і розмавляли. Як звичайно бесіда вела ся о *Британії*, бо на покладі яхту о нічим більше не думано. Отже як раз тоді вказав Гленарван на ту неясність і занепокоїв нею ціле товариство.

Паганель почувши слова лорда живо підніс голову. Відтак не відповідаючи нічого пішов по документ. Коли вернув, стиснув лип раменами, немов би соромив ся, що така дрібниця могла хоч би на хвилину занепокоїти его.

— Але дорогой друже — сказав Гленарван — відповідajte нам хоч що небудь.

— Противно — відповів Паганель — я завдам тут питанє і то виключно капітанови Джонови.

— Слухаю, пане Паганель — сказав Джон Менгліс.

— Чи добрий і спосібний до скорої їзди корабель може за один місяць переїхати цілу часть Тихого океана між Америкою і Австралією.

— Так, як буде плисти по двіста миль на добу.

— А чи така їзда незвичайна?

— Цілком ні. Вітрильні кліпери плывуть часом ще скорше.

— Отже — відозвав ся Паганель — за-

в Перемишлі ке. Стан. Фаленцкого катихитом при гімназії в Яслі, провізоричних учителів учителями дійстними: Стан. Вилиньского з Ряшева в Золочеві, Людв. Брилинського з Ряшева до школи реальної в Станиславові, Каз. Еліяна з Дрогобича в тамошній гімназії, Фел. Гонткевича з Дрогобича в тамошній гімназії, Франц. Фриза з Ясла в Стрию, Юл. Імпольдта з Тарнова в Перемишлі (гімн. поль.). Ів. Яворекого з Тарнова в Бохні, Ів. Єнджейовского зі Львова в Тарнові, Брон. Консиновского з Кракова в Бродах, Вол. Левицкого з рускої гімназії у Львові в Тернополі, Мих. Новосельского з Перемишля в тамошній гімназії польській, Йос. Петрика з Станиславова до гімназії рускої в Коломиї, Волод. Пухевича з Коломиї в гімн. поль. в Перемишлі, дра Ник. Сабата з Коломиї в Станиславові, Андр. Шахновича з Ярослава в Станиславові, Ів. Тирона з Черновець для тамошньої гімназії. — П. Міністер віроісповідань і просвіти іменував професорів австрійської історії при ц. к. університетах у Львові і Кракові дра Із. Шараневича і дра Анаг. Левицкого членами ц. к. комісії для теоретичних іспитів державних відділу правно-історичного.

— **Перенесеня.** П. Міністер віроісповідань і просвіти переніс: катихита дра Мат. Чопора з гімназії в Яслі до Ярослава, професора гімназії в Перемишлі Винк. Франка до гімназії Франц. Йосифа у Львові, проф. гімн. в Станиславові Ілію Кокорудза до гімназії рускої у Львові, проф. рускої гімназії в Перемишлі Ом. Кордасевича до гімназії рускої в Коломиї, учит. гімназ. в Бучачи дра Мих. Ладжиньского до гімназії в Бродах, проф. гімн. в Дрогобичи Ром. Москву до V-тої гімн. у Львові, проф. гімн. в Бродах Ів. Пенека до гімн. в Чернівцях, проф. гімн. в Тернополі дра Ів. Ральского до V-тої гімн. у Львові, проф. гімн. в Стрию Стан. Романьского до IV-тої гімн. у Львові, учителів з заведеню Єзуїтів в Хирові: Вол. Служевского і Тад. Виєньовского до гімназій: першого в Бучачи а другого до гімназії в Коломиї.

— **Є. Е. п. Намістник** — кн. Евст. Сапунько виїхав на довший час разом з женою до Гумніск. Вчора оглядав п. Намістник в товаристві п. Віце-президента краєвої Дирекції скарбу дра Вікт. Коритовского величкі копальні.

— **Ц. к. радник Двора** і Директор пошт і телеграфів п. Сеферович повернув з Відня і обіймив урядованє.

мість читати „7-го червня“ на документі, припустім що вода морска виїла одно число з тої дати — і читаймо „17-го червня“ або „27-го червня“ а все відразу пояснить ся.

— Справді — замітила леді Елена — від 31-го мая до 27-го червня...

— Міг капітан Грант переплисти Тихий океан і бути вже на океані Індійським.

Ту відповідь Паганеля прийнято з загальним вдоволенєм.

— В той спосіб пояснили ми ще одну неясність! — сказав лорд Гленарван і то завдяки бистрости нашого приятеля. Отже нам ще лиш остає добити ся до Австралії і на єї західнім побережжі глядати слїдів *Британії*.

— Чи на всхіднім — замітив Джон Менгліс.

— Справді, правду кажете капітане. В документі нічого не вказує на то, чи корабель розбив ся на всхіднім чи на західнім побережжі. Тому мусимо глядати Гранта в обох тих місцях Австралії, куди переходить трийцятий семий рівнобіжник.

— То суть які сумніви що-до того — спитала Марія Грант.

— О, ні, міс — відповів живо Джон, аби успокоїти дівчину. — Ваша Милість — говорив відтак дальше до Гленарвана — зволять розважити, що коли би капітан Грант був дістав ся до всхідного берега Австралії, то був би найшов зараз поміч і опіку. Ціле то побережжє англійське і досить густо заселене колонїстами. Осада *Британії* не потребувала би перейти і десяткох миль, а була би наткнула ся на своїх земляків.

— Добре кажете капітане — відозвав ся Паганель. — На всхіднім березі, чи то в пристани Твофолд, чи в місті Іди був би Гаррі Грант найшов не лише притулок в якій англійській колонії, але був би мав і досить средств, аби вернути до Європи.

— То з того виходить — сказала леді Елена — що нещастні не могли найти тих са-

— **Ц. к. Намістництво** надало опорожену греко-кат. парохію цісарского наданя в Білих Ославах о. Ів. Городискому греко-кат. парохови в Вовчинці.

— **Льосованя.** При оногданнім тягненю льосів припали виграти: З віденьских комунальних льосів перша головна виграна на серию 1577 ч. 89, друга на с. 2981 ч. 18, трега на с. 1500 ч. 43; з льосів „Червоного хреста“: головна виграна на серию 11.283 ч. 47, друга виграна на с. 6436 ч. 3; а з льосів Дунаю принала головна виграна на ч. 13.700, друга виграна на ч. 16.490.

— **Сніги в Татрах.** В лочи на вівторок по цілоденній сильній зливі упав в татраньских горах сніг, так, що всі верхи забіліли як в зимі. В наслідок того постуденїло у нас в середу і четвер.

— **Почтові голуби.** Дня 28 червня о 6-тій годині по полудни випустив в Кракові командант войскової голубячої стації майор Трегер кілька почтових голубів з Відня, котрих держано 9 днів в краківській стації. Погода була лиха, але мимо того перший голуб прибув до Відня по 4 годинах і 49 мінутах. Вскорі по нїм прилетіли і другі голуби. Воздушна лінія межі Віднем а Краковом виносить 329 кільометрів і 400 метрів, отже перший голуб летів на одну мінуту 1 кільометер і майже 135 метрів.

— **Величезні бурі** лютили ся дня 1 липня с. р. в північній Німеччині і північно-західній Росії. Потерпіли багато міста Берлін і Петербург. В Берліні грім убив три особи а пять тяжко попарив.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Добрі ради.

— Які спілки найліпші? Стара приповідка каже: „Найліпша спілка — чоловік і жінка“. То й правда. Двоє людей, звязаних тісно з собою звязано родинною, або широкою дружбою, можуть найліпше і найлекше утворити спілку. Але кожда спілка, хоч має одну ціль — заробок, має двояку задачу: 1) придбанє більше сил до роботи; 2) придбанє більше средств до тої роботи (н. пр. худоби, машин

мих средств і помочи в тій части Австралії, до котрої ми плывемо?

— Ні, пані — відповів Паганель — той, берег пустий і безлюдний. Ніяка дорога не лучить его з містом Мельберном ні з Аделайдою і коли буря загнала тут *Британію* то они могли остати ся без всякої помочи так само як коли би розбили ся при негостинних берегах Африки.

— Але в таким случаю — сказала Марія Грант — що сталось би з моїм вітцем від двох літ?

— Дорога Маріє — відповів Паганель — ви пересвідчені, як гадаю, що капітан Грант дістав ся на австральську землю по утраті свого корабля.

— Так, пане Паганель.

— Отже іде о то, що могло стати ся з капітаном Грантом, коли він вже був на березі. Тут можна припустити три випадки: або Гаррі добив ся з своїми товаришами до англійских колоній, або попав в руки диких, або вкінці заблудував ся серед величезних австральских пустинь. Що-до першого здогаду, то я его рішучо відкидаю, Гаррі Грант не міг дістати ся до англійских колоній, бо тут був би найшов певну поміч і був би вже давно сидів при своїх дітях в містечку Деңді.

— Бідний отець! — зітхнула Марія Грант. — Вже два роки як з нами розлучив ся.

— Позволь дальше говорити пану Паганелеви — сказав Роберт — він нас научить...

— На жаль хлопче, все що можу припускати, то хиба то, що капітан Грант дістав ся до неволі Австралійців, або...

— Але ті Австралійці — спитала живо леді Гленарван — чи они...

— Не бійте ся, пані — перебив їй Паганель, що відгадував єї гадки. — Ті Австралійці дикі, прості і дуже дурні, але лагідні і не кровожадні так як їх сусіди з Нової Зеландії. Коли они забрали до неволі Гранта і его това-

грошей або капіталу). Річ очевидна, що чим більше спільників, тим більше повинно би бути сил до роботи, тим більше повинно би бути средств, тим більше грошей або капіталу. Звичайно же буває так: в спілці зложеної з багато людей, робить звичайно лиш кількох, або кількох найкращих людей, часто навіть наймленних, бо спільники або не можуть робити, не знаючи самої роботи, і не перебуваючи всі разом в однім місці, або таки не хотять робити вдоволяючись тим, що дали гроші до спілки. У великій спілці настає часто незгода, бо не всі хотять працювати в однім якимсь напрямі і одним якимсь способом; одні других підозрівають о вискі, о нерівний поділ зарібку і т. д. З того заводять ся непорозуміння та сварки і остаточно сама робота не іде так як би повинна — спілка упадає і розбиває ся. Великі спілки, зложені з багато людей, мусять ддятого опирати ся на якихсь правних постановках і стають товариствами, опертими на статутах, в котрих провід обимає кількох людей, т. зв. виділ або рада товариства, дирекція і т. д. Ціла робота в таких товариствах зависить вже від того, які люди дістануть ся до виділу, до ради, до дирекції і т. д. Другі спільники вже не мішають ся до роботи, а дивлять ся лиш на то, щоби за свої гроші діставали відповідні зиски. Де до такої спілки приступають люди з великими капіталами, там она має своє значінє, бо коли хтось дасть до спілки 5 або 10 тисячів, а заробить річно бодай 5 процент від свого капіталу, значить ся 250 до 500 зр. без всякого труду і клопоту, то се для него щось значить. Але коли до якоїсь спілки приступить хочби й тисяч людей, але з уділами по 10 до 20 зр. а зароблять річно по 75 кр. до 1 зр. 50 кр., там для спільників поправді нема ніякого зиску, ніякого зарібку, а може ще єсть і страта; бо коли-б кількох з них хоч з маленьким капіталом взяли ся до якої орудки, то могли би певно заробити більше як по 75 кр. Спільники такі зробили хиба добродійство, що зложили капітал, котрим орудкують люди, котрим остаточно треба платити за їх роботу. Ва остаточно спільники в такій спілці після законних постанов мусять ще ручити за всякі страти. Нехай спілка збанкрутує, то всі спільники мусять платити довги. З того виходить ясно, що великі спілки для бідніших людей не прино-

сять ніякого хісна, противно, они суть ще й шкідливі тим, що в'язуть їх маленький капітал. Для бідніших людей, для людей, що мають лиш малі капітали, найліпші малі спілки, зложені з двох, трох а найбільше п'ятох людей. Така спілка може бути тиха, значить ся, не потребує опирати ся на ніяких законних постановках о спілках і товариствах, єсть отже свободніша, обрахунок і поділ зарібку єсть в ній легкий, а що найважнійше, зарібок припадає безпосередно самим спільникам і они при малім капіталі і малім заході можуть мати більші зиски, як у великій спілці, де ще з чистого зиску треба оплачувати і людей і льокаль і великі податки і т. п. Таких малих спілок може бути в одній громаді кілька. Чотирох або п'ятох людей стає н. пр. до спілки і заводять в селі крамницю; інших двох або трох береть торгувати збіжем, они дають і своє збіжє і скупують ще від других господарів, та перепродують его далше; кількох може взяти ся до скупованя і перепродованя яєць, садовини і т. д. Зарібок кожної спілки, чи то крамничної, чи якої иншої, повинен однакож припадати не кому иншому, лиш самим спільникам і не їти на якусь иншу ціль, бо всяка спілка на зарібок, то не якась добродійне товариство. В добродійні товариства можна лиш тим в'язати ся, котрі мають з чога жити і не потребують зарібку.

— Сушена маса з овочів. У нас марнує ся часто багато садовини, котру добрий господар, взглядно запопадлива господиня могли би добре використати. Мало хто з наших господарів дбає про то, щоби завести собі таку садовину, котра би мала добрий покуп, а лиха минає ся лиш дома і то по найбільшій частині лиш зелена; дещо з'їдять люди, дещо безрого а дещо таки зігниє. А преці і лишшу садовину, а павіть квасниці і терен можна би добре використати і спрятати на зиму. Поминувши вже то, що з яблук і грушок можна робити сушеніці, то ще можна би робити з мішанини всіляких овочів і сушену масу або рід сушених повил. А можна то робити ось яким способом: Яблока і грушки крає ся на кусні, із сливок вибирає ся кісточки і все разом варить ся у великім поливанні горшу. Коли розварить ся перепускає ся ту мішанину через сито. Розуміє ся, що до вареня треба брати тільки води, кілько потреба, щоби маса не була за рідка. До тої

мішанини додає ся ще цукру, відповідно до того, чи овочі були дуже квасні, чи ні; на кілько овочів рахує ся 12 дека цукру, на квасніші до 25 дека. По передіжденю і домішаню цукру варить ся ту мішанину далше, доки аж добре не загуєне, так що ложка поставлена в ній сторчком буде в ній просто стояти. При вареню треба добре мішати, щоби маса не пригоріла. Коли вже маса заварена, розкладає ся на лїску, якої звичайно уживає ся до сушеня овочів, або коли хто єї не має, то просто таки на широкі а тонкі дощочки, білий папір, а на той папір розмащує ся масу рівною і не дуже грубою вертвою та вуєває ся в піч, з котрої н. пр. виймлено хліб, або котру умисно нагріває ся, але не дуже, на сушенє. Масу лишає ся в печі на кільканадцять годин, а коли-б ще не засхла, повтарає ся сушенє ще раз. По засушеню крає ся масу на невеличкі, більше менше однаково великі кусні і коває ся в сухім місці на зиму. Щоби з засушеної маси здоймити папір, треба засушений коржик, коли вистигне, обернути, змочити папір і опієля его осторожно здоймити. З так засушеної маси можна опієля варити всілякі страви, або таки і саму їсти. Кому ніяково порати ся коло сушеня маси, може єї просто спрятати в новий, добре випарений поливаний горнець, обв'язати папером і поставити на сухім продувним місці н. пр. на поді.

— Добру масу до запусканя підлоги можна зробити беручи на 5 літрів дощівки, фунт поташу і три чверти фунта воску. Масу ту варить ся через п'ять годин і для наданя їй барви додає ся ще округ. Масу розтирає ся на підлозі грубим пензлем, а коли висхне витирає ся добре шітками і вовняними платками, доки аж не буде блищати ся. Перед запусканем треба підлогу добре вимити і вишурувати та лишити, щоби висхла. До паркетів з різного дерева, не треба до маси додавати фарби.

— Нові винаходи. В Чикаго в північній Америці придумано таку машину, котра сама робить сїрнички. В машину вкладає ся дерево цілими колодами і масу до головок. Машина на однім кінці річе дерево на тоненькі палички, відтак крає їх, мачає сама в масі а на другім кінці викидає вже готові сїрнички. Обчислено, що 300 таких машин вистане, щоби цілу землю засипати сїрничками. Француске правительство хоче вже таку одну машину закупити для себе і завести в краю монополь сїрничків.

ТЕЛЕГРАМИ.

Рим 4 липня. В парламенті італіянським прийшло вчєра до дуже бурливих сцен. В палаті послів розпочала ся була нарада над законом о установленю цивільного комісаря на Сицилії. Пос. Фульчі поставив внесенє, щоби зараз взяти під нараду проект закона о скасованю вивозового мита від сїрки. Рудіні спротивив ся тому рішучо а лівниця підняла тогди такий крик, що президент мусів перервати засіданє. По перерві внесенє Фульчіго відкипено 170 голосами против 38.

Константинополь 4 липня. Порта признала жителям острова Крети жадані європейськими державами концесії: оголошенє загальної амнестії і безусловне признаєє договору галлепского.

Розбишани на ріці Місісіпі. Повіст з життя американських полішуків в перекладі К. Вербенка, вийшла особною книжкою (609 стор. друку) і продає ся по ціні 80 кр. в книгарні Ставропигійській, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

ришів, то ручу що піколи не прозили їх житю. Всі подорожні годять ся на то, що Австралійці мають відразу до розливу крови, а павіть нераз кажуть, що знаходили в них вірних союзників против розбишацких ватаг.

— Чуєш, що каже пан Паганель? — спитала леді Елена обертаючи ся до Марії Грант. Коли твій отець єсть в руках диких, а так бодай виходить з документу, то ми его віднайдемо і....

— А як заблукав ся в тім величезнім краю? — сказала дівчина глядячи уважно в лице Паганеля.

— То й так — скрикнув Паганель з великою певністю — найдемо его. Правда приятелі?

— Без сумніву — відповів Гленарван, що хотів звернути розмову на що иншого, менше сумного. — Я не гадаю, аби можна заблукати ся.

— Чи велика Австралія? — спитав Роберт.

— Австралія, хлопче, має щось около сімсот сімдесять п'ять мільонів гектарів простору, то значить, що она така велика як чотири п'ять Європи.

— Така велика? — сказав Мек-Небе.

— Так, так, любий майоре; не помиляю ся певне ні на один гектар і мусите признати самі, що такий великий край має право називати ся „сушею“ — так як стоїть в нашім документі.

— Безперечно, пане Паганель.

— Скажу ще, — говорив учений далше — що не багато нашлось би таких подорожників, котрі заблукали ся в тім розлогім краю. Мені здаєть ся, що Ляйхгардт єсть може одиноким чоловіком, о котрім доси не було відомости, але й о нїм вже говорено в географічнім товаристві, перед самим моїм від'їздом, що імовірно найдено его сліди.

— Чи Австралія ще не ціла знана? — спитала леді Гленарван.

— Ні, пані — відповів Паганель. — Ав-

стралію не більше знають як середину Африки, але цілком не ддятого, щоби не було відважних і з пожертвованем подорожників. Від 1606 року до 1862 було їх звиж п'ятьдесять і они як найточнійше розсліджували той край і в середині і на берегах.

— Також щось, аж п'ятьдесять! — сказав майор з недовірем.

— Так, пане Мек-Небе! Ні менше ні більше, говорячи очевидно і о моряках, котрі не знаючи дороги дістали ся на берега Австралії, як також і о тих, що добровільно передирали ся до середини тої незваної країни.

— А хочби й так — відповів майор — то все таки п'ятьдесять за багато.

— Що більше, скажу вам пане Мек-Небе — говорив географ чим раз більше роз'яряваний запереченем....

— Слухаю, що мені скажете більше, пане Паганель.

— Скажу вам, що коли сумніваєте ся, коли мені не вірите, то вчислю вам з памяти всі ті п'ятьдесять назвиц.

— Ох, ох! — засміяв ся майор насмішливо. — Ті учені не сумнівають ся о нічїм в своїй гордості.

— Майоре! — крикнув Паганель — заложїть ся о вашу рушницю з фабрики Мурє і Діксон — а я ставляю мою лунету Секретана.

— Дуже радо, пане Паганель; коли вам то робить приемність — відповів новоли Мек-Небе.

— Слово, майоре! — крикнув географ. — Держу вас за слово і ручу вам, що вашою рушницею не убете вже більше ні одного лиса, ні одной кози, хиба що я вам єї позичу. На то впрочім можете все числити.

— Пане Паганель — відповів поважно майор — моя лунета буде все на ваші услуги, кілько разів схочете.

(Далше буде).

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

Бюро оголошень і дневників

приймає

О Г О Л О Ш Е Н Я

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

До

Народної Часописи, Газети Львівської, і Przeglądu
може лише се бюро анонси приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. П Л Ь О Н А

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники
по цінах оригінальних.

В тернопели закупила спілка християнська бараки військові при гостинци Смиковецьким, котрі зараз почнуть ся розбирати. Тому дуже добра тепер лучаєь нагода для потребуючих, набути кожної хвилі за дуже низьку ціну ріжний материял будовляний як: дошки, бальки і т. д.

Інсерати

„оповіщення приватні“), як для „Народної Часописи“ так також для „Газети Львівської“ приймає лиш „Бюро дневників“ ЛЮДВИКА ПЛЪОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція місцева тих газет.

ГАЛИЦЬКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентує їх по

4½% на рік.

РІПА пашна стернянка

(Stoppelrübensaamen)

насіне сьвіже і певне, і літер і зр.

поручає

Й. БУЛЬСЄВИЧ

Склад насіння в БОХНИ.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури лянні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальогі.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.